

מ"ת 41407/06/16 - מדינת ישראל נגד מאדי דאהר

בית המשפט המחוזי בירושלים

27.6.2016

בפני כב' השופט ארנון דראל

מ"ת 41407-06-16 מדינת ישראל נ' מאדי דאהר

המבקש

המשיב

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד יפעת פנחסי
פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי
נגד
מאדי דאהר
ע"י עו"ד באסל פלאח

החלטה

1. נגד המשיב ונגד אחר, בהג'את מנדו (להלן: **מנדו**), הוגש כתב אישום (מתוקן). כתב האישום מייחס לשניים ביצוע של עבירות נשיאת נשק - לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), היזק בחומר נפץ - לפי סעיף 452 ו-454 לחוק העונשין ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לצד כתב האישום הוגשו בקשות למעצרים של השניים עד לתום ההליכים. הבקשה שלפני מתמקדת במשיב, בעוד שעניינו של מנדו נדון בנפרד, שכן כתב האישום (טרם התיקון), והבקשה למעצר עד תום ההליכים כלפיו הוגשו מוקדם יותר.

כתב האישום המתוקן

2. מתוך תיאור העובדות שבכתב האישום המתוקן נלמד כי המשיב, עורך דין במקצועו, ייצג את ע' ואת אביו של ע', ח', בענייני עסק השייך להם ובעניינים אישיים. במהלך החודשים ספטמבר - אוקטובר 2014 נוצר קשר בין המשיב לבין ס', שהייתה אותה עת אשתו של ע'. בין השניים התקיימו מפגשים ושיחות טלפון. במהלך חודש אפריל 2015 התגלע סכסוך בין בני הזוג, ע' ו-ס', והאחרונה שיתפה את המשיב בבעיות שנוצרו בינה לבין ע'.

3. לטענת המבקשת במהלך חודש מאי 2015 קשר המשיב עם מנדו קשר לאיים על ע' ובני משפחתו. במסגרת הקשר התקשר מנדו לע' ולח' מספר פעמים ואיים עליהם בפגיעה בילדיהם, בכך שלא יוכלו לעסוק ביבוא ומכירה של מוצרי חברת סמסונג בישראל וכן שידאג לכך שע' יחזור להתגורר בשטחים. כתב האישום מפרט שבעה אירועים שונים שבהם התקשר מנדו לע' או לח' והשמיע את דברי האיום.

4. בנוסף לטענות הנוגעות לאיומים נכתב בכתב האישום כי השניים, המשיב ומנדו קשרו קשר ליידות רימון רסס לעבר ביתו של ע' ובני משפחתו בירושלים. לצורך מימוש הקשר נסע מנדו ביום 21.5.15 לירושלים על מנת להכיר את הבית ואת סביבתו.

5. בהמשך נטען כי ביום 24.5.15 בשעות הצהריים פנה המשיב לואאל עטאללה (להלן: **ואאל**), וביקש שימסור למנדו רכב. מנדו הגיע בשעה 22:00 לירכא כדי לקחת את הרכב מואאל, כאשר ברשותו רישון יד. הרכב שנמסר למנדו על ידי ענאן, אחיו של ואאל, היה רכב מסוג פיג'ו 208 שמספר הרישוי שלו 8014530 (להלן: **הרכב**). מנדו נטל את הרכב ונסע מירכא לנהריה, ולאחר מכן לירושלים. הוא הגיע בשעה 02:47 לקרבת ביתו של ע', יידה את הרימון לעבר חלון בחזית הבית ונמלט מהמקום בחזרה ברכב. הרימון התפוצץ במרפסת חזית הבית וגרם לנזקים שונים וכן לנזילת גז.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

6. כאמור, הבקשה שלפני היא להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. המבקשת מפרטת בבקשה כי ברשותה ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב ובהן מחקרי תקשורת וראיות נסיבתיות המצביעות על מעורבותו. אשר לעילת המעצר היא כותבת כי המעשה והעבירה המיוחסים למשיב, וכן נסיבות ביצועם מלמדים על מסוכנות. עוד טוענת המבקשת כי קמות עילות מעצר של שיבוש הליכי משפט והתחמקות מהליכי שפיטה נוכח היעלמותו של משיב משך פרק זמן של שבועיים וחצי, מבלי ששעה לניסיונות המשטרה לאתר.

7. סנגורו של המשיב חולק על קיומן של ראיות לכאורה. בהגנותו, היה נכון להניח לצורך הדיון, מבלי שהדבר יחייב בהליך המקביל, כי מנדו אכן ביצע את כל מה שנטען כלפיו בכתב האישום, אלא שעמדתו של הסנגור היא כי אין תשתית ראיתית לקשור את המשיב למעשים אלה, להראות כי היה מודע להם והשתתף בביצועם בדרך כל שהיא. בנוסף טען הסנגור כי ככל שהייתה בסמוך לאירועים עילת מעצר של מסוכנות, זו קהתה בשל הזמן שחלף מאז האירועים, כשנה, מבלי שיש כל אינדיקציה לביצוע עבירות נוספות בתקופה זו. בא כוח המשיב חלק גם על הטענה כי קיים חשש הימלטות או אפשרות לשיבוש וסבר כי ניתן למצוא חלופות שיתנו מענה לעילות אלה.

8. נפתח אפוא בדיון בשאלת הראיות לכאורה ולאחר מכן נפנה לבחון את עילות המעצר השונות, תוך עריכת האיזון המתחייב בין השניים, במסגרת אותה 'מקבילית כוחות' ביניהם (ר' בש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (8.8.2011) (להלן: עניין **פלוני**)).

הראיות לכאורה

9. אף שהצדדים, מזה ומזה, לא הסתפקו בטענות לעניין מעורבות המשיב אלא התייחסו לראיות הנוגעות למנדו, אדרש לאלה אך ורק ככל שהן רלוונטיות לחלקו של המשיב.

10. עמדת המבקשת לקיומן של ראיות לכאורה נשענת על מספר נדבכים:

א. **קיומו של מניע** - המבקשת מפנה למזכר שערכה רס"מ רויטל צרף ממפלג חקירות פשעים במשטרה, ביום 14.6.2016, שמתעד דברים שאמרה ס', אשתו לשעבר של ע', מהם נלמד על הקשר

שהיה בין ס' לבין המשיב, תוך פירוט המפגשים והשיחות שהיו. מפאת צנעת הפרט לא אפרט את הדברים אך ניתן ללמוד מהמזכר כי אין מדובר רק בקשר מקצועי.

ב. **שיחת האיום** - כפי שציינתי לעיל כתב האישום המתוקן מייחס למנדו מספר שיחות איום כלפי ע' או כלפי ח'. ביחס לאחת השיחות, זו שהתקיימה ביום 10.5.15 טוענת המבקשת כי נלמד על קשר בין מנדו לבין המשיב. במה דברים אמורים? בעת שנערכה אחת השיחות אכן מכשיר הטלפון שבו השתמש מנדו ברחוב החרושת 39 בכרמיאל. באותה עת אכן גם מכשיר הטלפון של המשיב באזור התעשייה של כרמיאל. עוד מפנה המבקשת לכך שמשרדו של המשיב ממוקם ברחוב החרושת 49 בכרמיאל.

ג. **שיחות טלפון בין המשיב לבין מנדו ביום 21.5.16** - ממחקרי התקשורת למדה המבקשת על קיום שיחות טלפון בין מנדו לבין המשיב באותו הזמן שבו ביקר מנדו בירושלים לצורך הכרת השטח הסמוך לבית מגוריו של ע'.

ד. **מעורבות המשיב בהשגת רכב הפיג'ו** - אין מחלוקת לצורך הדיון שלפני, שמנדו קיבל מואאל את הרכב, נסע בו מירכא לנהריה, ולאחר מכן, נסע עמו לירושלים ויידה את הרימון.

מעורבות המשיב בהשגת אותו רכב, שבו נעשה שימוש לצורך הנסיעה לירושלים ויידו הרימון, נלמדת מתוך עדותו של וואל. לדברי וואל, התקשר אליו ביום 24.5.15 משהו ממשרדו של המשיב וביקש ממנו את הרכב (ש' 76-79). באשר לשאלה מי ממשרדו של המשיב התקשר הוא השיב: "יכול להיות שמאדי (המשיב - א.ד.) דיבר איתי ואמר לי שמנדו אצלך יש לו בעיה והוא צריך אוטו דחוף" (ש' 95), וכן ציין וואל כי אמר לאחיו ש"מאדי דיבר איתי ואמר שלשליח שלו יש תקלה באוטו ואישרתי לענאן לתת את רכב הפיג'ו לשליח של עו"ד מאדי דאהר" (ש' 104-105).

ה. **מסרון שנשלח ממנדו למשיב** - מחומר הראיות נלמד כי מנדו שלח למשיב מסרון בבוקר יום 25.5.2015, בשעה 05:03, וזאת כשעתיים לאחר יידו הרימון. מסרון זה הייתה הפעילות הראשונה במכשיר הטלפון של מנדו לאחר שהיה סגור משך מספר שעות. לא ידוע תוכן המסרון.

ו. **שיחות טלפון בין המשיב, מנדו וואל** - מחקרי התקשורת מלמדים על קיום שיחות טלפון בין המשיב למנדו באופן תכוף ביום 24.5.2015 וביום 25.5.2015, וכך גם שיחות בין המשיב לוואל.

ז. **מודעות המשיב לכך שע' חזר ארצה** - המבקשת טוענת כי ע' שהה בחו"ל אך חזר ארצה וכי המשיב היה מודע לעובדה זו.

ח. **תפקידו של מנדו כשליח עבור המשיב ומשרדו** - המבקשת טוענת בנוסף כי לפי העדויות היה מנדו שליח במשרדו של המשיב. היא למדה זאת מהודעתה של אורלי אלקסלסי, מזכירתו של המשיב, שאמרה כי מנדו מוכר לה וכי "עבד אצלי כשליח" ו- "עשה מספר מועט של שליחויות" (הודעה מיום 9.6.16, ש' 104, 106), וכן מהאופן שבו הציג ואאל את מסירת הרכב - לשליח של המשיב. גם אחיו של מנדו, אמל, מציין כי הוא שליח של המשיב (הודעה מיום 17.5.2016, ש' 24).

11. תיק החקירה כולל גם את גרסאותיהם של מנדו ושל המשיב, שיכולות להיות רלוונטיות לענייננו. מנדו הכחיש באופן גורף כי היה בירושלים או כי השתמש ברכב. הוא אף שלל את האפשרות שביקר אצל אחיו אמל, באותה נסיעה, וזאת בניגוד לגרסת אמל. מנדו כפר בכך שקיים את שיחות הטלפון והיה במקומות שבהם אכן מכשיר הטלפון שלו. מנדו אף השיב בשלילה לאפשרות שעבד אצל המשיב במשרד עורכי הדין שלו. מכאן, שקשה לדלות עובדה כל שהיא מהודעותיו של מנדו ואין מנוס מהמסקנה כי מסר גרסה שקרית.

12. אשר לגרסת המשיב - זו כללה התפתחות מסוימת באופן שבו התייחס לקשר בינו לבין מנדו. בהודעתו הראשונה הוא נחקר אודות הקשר בינו לבין מנדו, וזאת בסמוך לאחר השאלות שנשאל באשר לשליחים שהועסקו במשרדו:

"ש. האם אתה מכיר אדם בשם בהג'ת מנדו?
ת. כן.
ש. מה הקשר שלך אליו?
ת. הוא מבית ג'אן. בחור שמדי פעם היה מתייעץ איתי בדברים בעניין תיקים של אחרים ובענייני.
ש. האם בהג'ת עבד עבורך?
ת. לא.
ש. האם הוא היה חלק מאנשי המשרד?
ת. ממש לא. חד משמעית לא. מה הוא עורך דין? מה יש לו לעשות אצלי?
...
ש. מה בהג'ת עושה בחיים?
ת. אני לא יודע. אני מכיר אותו מבית ג'אן מהכפר, כאדם שלפעמים מתקשר, מתייעץ שזה נעצר וזה צריך ייעוץ ולפעמים גם על עצמו.
...
ש. האם הוא עשה עבורך עבודות כלשהן?
ת. אני לא יודע, אולי עשה שליחות, אולי עשה משהו. עבדתי לא עשה. אם אורלי העסיקה אותו אני לא יודע.
ש. אורלי היא בסך הכל מזכירה. איך היא תעסיק אנשים במשרד שהוא שלך?
ת. מי שאחראי על השליחויות והמזכירות וניהול המשרד זו אורלי.
ש. את בהג'ת ראית עובד בשליחויות אצלך במשרד?
ת. אני לא זוכר שראיתי אותו במשרד. תשאלתי את אורלי יכול להיות שעבד... (ש' 346-368).

13. בהמשך ההודעה כאשר נשאל לגבי בקשה אפשרית מצדו לואאל כדי שישאיל רכב למנדו השיב כי לא זכור לו דבר כזה (ש' 398), אך לאחר מכן אמר שיתכן שפעם אחת מנדו היה תקוע וביקש ממנו עזרה בתיקון רכב אך שלל את האפשרות שביקש מואאל להשאיל לו רכב (ש' 397-407).

14. בהודעה השנייה - נחקר המשיב שוב לגבי הקשר עם מנדו והעיד על ייעוץ שנתן לו. הוא לא ידע לומר כמה שיחות שוחח עמו בחודש מאי בשנה שעברה, אך לא שלל את האפשרות שדיברו 'הרבה' (ש' 38). לאחר מכן הוא הוסיף בהתייחסו לרכב את הדברים הבאים:

"לפני הרבה זמן שזה כמה חודשים טובים אני זוכר שבהגת נתקע עם הרכב שלו. זה היה בירכא. הוא ביקש ממני לסייע לו בחילוץ. אני חושב שביקשתי מוהיל אם הוא יכול לעזור לו ולעשות משהו בעניין. אני לא יודע אם והיל עשה משהו. זה מה שאני יודע" (ש' 239-241).

15. בהמשך לכך, כאשר נשאל המשיב על שיחות טלפון רבות שהיו באותו יום הוא השיב "יכול להיות שדיבר איתי" (ש' 260). כאשר הוא נשאל לפשר המסרון שנשלח אליו ממנדו בשעה 05:03, כשעתיים לאחר האירוע, הוא השיב שאינו זוכר שמנדו שלח לו הודעה (ש' 313). המשיב לא שלל את האפשרות שמנדו התקשר עליו והיה זקוק לרכב וכי הוא ביקש מואאל שייתן לו את הרכב. עוד מסר המשיב כי מנדו התייעץ עמו בעניינים שונים וביצע שליחויות עבור המשרד וכי ייצג, כעורך דין, את ואאל ואת ע' ולכן שיחות הטלפון שלו עמם.

16. על יסוד מכלול ראיות אלה סבורה המבקשת כי יש די כדי להקים ראיות לכאורה וכי הראיות הנסיבותיות מצביעות על מסקנה אחת בלבד והיא כי השניים קשרו יחד לאיים ולאחר מכן ליידות רימון על ע' ובני משפחתו.

17. עמדת סנגורו של המשיב מטבע הדברים הפוכה. הסנגור סבור כי מדובר בתרחיש דמיוני שניתן להציב תרחישים רבים אחרים סבירים ממנו או כמותו. הוא מבהיר כי המשיב עובד כעורך דין ומייצג את כל המעורבים והדבר יכול להסביר את הקשר הטלפוני ביניהם. הוא אינו סבור כי ניתן ללמוד מנוכחות המשיב באזור התעשייה של כרמיאל על מעורבות בשיחת האיומים ביום 10.5.2015 או כי זו נעשתה במשרדו או בנוכחותו. אשר לשיחות הטלפון הרבות בימים 21.5.2015 ו- 24-25.5.2015, טען הסנגור כי לא ניתן ללמוד מתוך קיומן של שיחות טלפון רבות בין עורך דין לבין מי שעובד עבור משרדו או לקוחותיו על מודעותו של עורך הדין לפעולותיו של מנדו באותה עת. הסנגור ביקש לאמץ את גרסת המשיב כי לא קיבל את המסרון שנשלח בשעות הבוקר המוקדמות של יום 25.5.2015, ואף אם כן טען כי לא ניתן ללמוד ממשלוח מסרון כזה דבר. אף מעורבותו של המשיב בהשגת הרכב אינה מלמדת כי נטל חלק או כי ידע מה עתיד מנדו לעשות באותו רכב.

18. הסנגור אף חלק על הטענה כי היה למשיב מניע לעשיית המעשה והוא נסמך בכך על עמדתו של ע', המתלונן, שלא האמין כי מדובר במשיב אלא סבר שהמעשים נעשו על ידי מתחרים עסקיים שלו.

19. מכאן, שלדעת הסנגור אין ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום.

20. לאחר בחינת חומר הראיות מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה אך עוצמתן של אלה מוגבלת. כפי שנקבע:

"אין כל מניעה להרשיע נאשם על סמך ראיות נסיבתיות, אולם, מצב בו מסכת הראיות הנסיבתיות משאירה חורים עובדתיים משמעותיים, או כאשר המסקנה המפלילה אינה המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק ממכלול הראיות הרי ש"הפסיפס הראייתי" אינו שלם ולכם השלכה גם בשלב המעצר עד תום ההליכים" (בש"פ 6722/15 **תמיר ניג'ם נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (26.10.2015), וכן ר' בש"פ 5588/12 **שלמה ניאמצ'ק נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (24.9.2015)).

21. דרך הבחינה של הראיות לכאורה כאשר מדובר במערכת ראיות נסיבתית כוללת בדיקה של האלמנטים העובדתיים, וקביעה "האם בהצטברותם זה לזה מתגבשת תמונה המצביעה, ולו לכאורה, על אשמה...". התביעה, כך נקבע, תעמוד בנטל להוכחת ראיות לכאורה, "אם תשכנע את בית המשפט, כי הראיות הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך משפטי, להביא להרשעת הנאשם ברמה של סיכוי סביר להרשעה..." (ר' בש"פ 9004/15 **עמרם כהן נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (13.1.2016)), ואולם המסקנה יכולה להשתנות, אם לאותה מסכת ראייתית קיים הסבר העשוי להתיישב עם חפותו של הנאשם, וזאת אף אם הנאשם עצמו לא הציע הסבר כאמור, ובלבד שאין מדובר באפשרות דמיונית ובלתי סבירה (ר' בש"פ 2104/14 **מתי טל נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (6.4.2014), בש"פ 1800/05 **ניסן נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (12.3.2008)).

22. הראיות שהציגה המבקשת אכן מקימות חשד מסוים. צירוף המקרים הוא מוזר, ריבוי שיחות הטלפון בין מנדו לבין המשיב במועד הרלוונטי, מעורבותו של המשיב בהשגת הרכב, ותיאור הקשר בינו לבין ס', אשתו של ע', מעצימים את החשד. לכך יש להוסיף את הגרסה שנתן לעניין ההיכרות עם מנדו מלכתחילה שאינה מתיישבת עם המאמץ שעשה להשגת הרכב. עם זאת, נראה כי מכאן ועד סיכוי סביר להרשעה במכלול העבירות שביצע מנדו המרחק רב והשאלה הנשאלת היא האם אותה מעורבות מצד המשיב יכולה ללמד על מודעות למעשים עצמם ועל שותפות בהם או שהיא מקימה לכל היותר, ככל שעמדת המבקשת תתקבל, עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע - לפי סעיף 498 לחוק העונשין. בנוסף קיימים בענייננו תרחישים נוספים שכן הקשר בין המעורבים היה גם קשר מקצועי שיכול לתת הסבר לאותן שיחות, אם כי אינו יכול להסביר את ריבוי השיחות ואת צירוף המקרים שהן מתקיימות במקביל דווקא ביום זה ולא בימים אחרים.

23. מכל מקום, אני סבור כי ראיית הדברים ממבט - על ונוכח ה'התפתחות' בגרסתו של המשיב בכל הנוגע ליחסיו עם מנדו, שתחילה למעשה כפר בקיומם ולאחר מכן הוברר שהוא זה שפעל להשיג למנדו את הרכב, מאפשרת לקבוע כי המבקשת עברה את הרף הראייתי הנדרש לעצם קיומן של ראיות לכאורה, למצער לביצוע עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע כאמור, אך עוצמתן של אלה מוגבלת. אני סבור כי הונח בסיס מספיק בכל הנוגע לעבירות האיומים או לקשר בין המשיב לבין ידיו הרימו, או כי יש תשתית ראייתית לקבוע כי היה מודע לכך שמנדו מתעתד ליידות רימון דווקא.

עילת מעצר

24. המבקשת טוענת לקיומה של מסוכנות הנלווית לעבירה החמורה של יידוי רימון רסס לעבר בית שבו עמוד 6

מתגוררים בני אדם. היא מפנה לכך שהרימון גרם לדליפה של גז ולבהלה. עוד עמדה המבקשת על עילות המעצר האחרות הנובעות מהיעלמותו של המשיב משך פרק זמן של כשבועיים והימנעותו מלהתייצב לחקירה למרות מודעותו לכך שהמטרה תהא אחריו. עמדת המבקשת היא כי עיסוקו של המשיב כעורך דין, רק מעצים את עילות המעצר ואת אפשרות השיבוש.

25. עמדת הסנגור כי אין מקום להורות על מעצרו של המשיב. אשר למסוכנות נטען כי זו פגה בהינתן הזמן שחלף מאז האירועים. מטעמים אלה ומאחר וממילא החקירה הושלמה אין עוד יסוד להנחה כי המשיב ישבש את ההליכים או ישפיע על עדים ואת חשש ההימלטות ניתן להפיג באמצעות בטוחות מתאימות.

26. קביעת המסוכנות היא "נגזרת של העושה והמעשה" (ר' בש"פ 3199/14 **מדינת ישראל נ' יוסף וינברג**, פסקה 14 (7.5.2014)). בחינה זו מחייבת "לבחון את המעשה בו עסקין ואת המסוכנות העולה הימנו, או עילת מעצר אחרת, ואת העושה והיכולת לתת בו אמון בחלופה" (בש"פ 5338/15 **יעקב ניסים נ' מדינת ישראל**, פסקה טז (6.9.2015)). מבחן זה תואר על ידי כב' השופט י' טירקל בעניין פטשניק:

"אם נעניין בדבר נמצא שכל השאלות מתמקדות בעיקרן בשתי שאלות - שהן שני פניה של שאלה אחת - אם הנאשם מסוכן ואם ניתן ליטול את עוקצה של סכנתו, שהניסיון להשיב עליה הוא בעצם ניסיון לצפות מראש את התנהגותו של אדם...
... מה עלול הנאשם לעולל אם ישוחרר? מאידך גיסא, האם יש צידוק מספיק לפגיעה קשה בנאשם, שאולי יימצא זכאי, על ידי מעצרו לתקופה העלולה להיות ממושכת.
בבואו להשיב על שאלות אלה על בית-המשפט למצוא נקודות משען בטוחות, ככל האפשר, שאותן יכול הוא למצוא בתוך שתי מערכות של עובדות המושתתות על הראיות שהובאו לפניו בשלב זה; הראשונה - המעשה; השנייה - העושה, דהיינו: עליו לבדוק אם מעידות נסיבותיה של העבירה כשלעצמן שהנאשם עלול לחזור על המעשה, או לעשות מעשה דומה בדרך-כלל או נוכח צירוף מסוים של נסיבות. בשלב הבא עליו לבדוק אם אישיותו של הנאשם, כפי שהיא מתגלה מתוך עברו ואורח חייו, מעידה על כך שהוא עלול לחזור על המעשה" (בש"פ 5222/97 **קופל פטשניק נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(4) 702, 606 (1997), ר' גם בש"פ 1523/16 **מדינת ישראל נ' מיכאל פרץ**, פסקה 6 (29.2.2016)).

27. אשר **למעשה**, אני נכון להניח כי מעורבות בידי רימון רסס בנסיבות שבהן נעשו הדברים ובהקשרם מקימה מסוכנות ואולם כפי שציינתי לעיל ספק בעיני אם ניתן לשייך למשיב את הפעולה הזו ואם התשתית הראייתית אינה מצביעה לכל היותר על ביצוע לכאורה של עבירת מתן אמצעים לביצוע פשע. מכל מקום גם אם אניח כי קמה מסוכנות מהמעשה שנעשה על ידי המשיב, הרי מסוכנות זו ממוקדת למקום ולזמן ונבעה מקשר מוגדר וברור, לפי טענת המבקשת, בין המשיב לבין ס', אשתו של ע'. כלומר המסוכנות, ככל שהייתה הופנתה כלפי ע', על רקע הקשר בין המשיב לבין ס' והתרעומת שהייתה לס' כלפי בעלה. מסוכנות כזו שאולי הייתה קיימת בשלב מסוים בעבר קהתה מקום בו חלפה יותר משנה מאז האירועים, מבלי שנעשה דבר נוסף ומבלי שיש כל אינדיקציה בחומר החקירה להמשך איומים או מעשים כלפי ע'.

28. בחינת העושה, מלמדת כי מדובר באדם מבוגר, איש משפחה, נעדר עבר פלילי העובד כעורך דין פעיל ואני מתקשה לראותו כמי שמסוכן כלפי הכלל. זאת ועוד, הדעת נותנת כי ניהול הליך פלילי כלפי עורך דין, ומעצרו עד עתה, יש בהם כדי ליצור הרתעה מספקת ולהקהות במידה רבה את המסוכנות עד כדי אינן הסיכון.

29. אשר לעילות המעצר האחרות, לא מצאתי כל יסוד להניח כי קיים חשש לשיבוש עידי. אף אם יש טעם בטענת המבקשת כי ההיעלמות למשך כשבועיים עד להגשת חומר החקירה הקיים נגד מנדו, אפשרה בניית גרסה מתאימה, הרי שהחשש צריך להיות צופה פני עתיד ואיני רואה כי הונח בסיס כלשהו לחשש כזה. אשר לשאלת ההימלטות האפשרית הרי שנוכח ההתנהלות וההסבר שניתן לה (העיסוק בחתונת הבנים), מתקיימת עילה זו אך אותה ניתן להפיג בקביעת בטוחות שיבטיחו התייצבות. איני מתעלם מכך שהתנהלות המשיב יכולה להצביע על קושי מסוים במתן אמון בו. עם זאת, מדובר באדם לא צעיר, ללא כל עבר פלילי, שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

30. מכאן לשאלת החלופה ותנאי השחרור. בהינתן כי גם עוצמת הראיות מוגבלת וגם עילות המעצר אינן בררן הגבוה, שקלתי האם יש להגביל את חירותו של המשיב או את עיסוקו (וזאת ללא קשר לעמדת לשכת עורכי הדין ככל שתידרש לעניין). לא מצאתי בהינתן המכלול כי האיזון בין עוצמת הראיות לבין עילות המעצר, (במסגרת מקבילית הכוחות בין השניים, כאמור בעניין פלוני), מחייב הגבלה מעבר לאיסור על יצירת קשר עם כל המעורבים בפרשה, למעט מזכירתו של המשיב אורלי והרחקתו מקרבת מקום מגוריו ועסקו של ע'.

סיכום

31. מורה על שחרור המשיב בתנאים הבאים:

א. המשיב ימנע מיצירת קשר ישיר או עקיף עם בהג'ת מנדו, ע', ס', ח', וכל מי שנחקר במסגרת חקירה זו למעט מזכירתו אורלי אלקסלסי, וזאת לתום ההליכים המשפטיים.

ב. המשיב ימנע מלהתקרב למרחק הקצר מ-300 מטר מבית מגוריו של ע' וכן מהמקום בו הוא מנהל את עסקיו, וזאת עד לתום ההליכים.

ג. המשיב יתייצב לדיונים בבית המשפט ולחקירה במשטרה בכל עת שבה יוזמן.

32. להבטחת העמידה בתנאים המשיב יפקיד סכום של ₪ 25,000 במזומן, יחתום על כתב התחייבות עצמית בסכום של ₪ 100,000. המשיב יעמיד שלושה ערבים שיחתמו על כתב ערבות בסכום של ₪ 10,000.

33. השחרור בפני קצין משטרה או קצין שב"ס מוסמך כדין. ככל שלא יעמוד בתנאים יובא בפני שופט בתוך

24 שעות.

ניתנה היום, כ"א סיוון
תשע"ו, 27 יוני 2016,
במעמד הנוכחים.
ארנון דראל, שופט